

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Hvor er saadan een!

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Hvor er saadan een!", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 288. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid122983/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

10. Som ild gjør alting luc-rødt, 200
 Og honningen det sure sødt,
 Saa gjør dit navn mit hierte glad,
 Og spiser det med engle-mad,
 Hvo det har smagt i korsets stand,
 Hand vist om sødhed tale kand,
 Mit hierte, mund og dette bryst
 Er gandske fuldt af JESu lyst.

11. O hvem vil gaae til JESum hen,
 Og sigc til min siele-ven,
 At hand dog snart vil komme ned,
 Jeg ligger syg af kierlighed,
 Den ting er sød, at smelte hen
 Af kierlighed til dig, min ven,
 Jeg længes, trænges, dag og nat,
 Kun efter dig, min søde skat.

12. Dit navn, o JESu! kysse mig,
 Og lavne sielen inderlig,
 Saa vil jeg prise nat og dag
 Dit hulde JESu hiertelag,
 Jeg vaager, sover, hvor jeg gaaer,
 Til dig mit hierte altid staaer,
 Ved dig jeg har i livet roe,
 Og gaaer til døden glad og fro.

Nr. 98.

Hvor er saadan een!
 Deylig, skjønn, og reen,
 Som vor JESus, den udkaarne,

Nr. 98. *Est 117.*

10, 1-2: Billederne er Brorsons. — 10, 5: *korsets stand* tiltsuden under korset
 a: lidelser. — 10, 8: *JESu lyst* det lyst el. glæde, som Jesu skænker. — 11, 1-4:
 Døje, 5, 8. — 11, 7: *trænges*, har det trangt, trykkes af savn. — 12, 5: *jeg vaager*,
 sover! enten jeg våger eller sover. — 12, 7: *roe* glæde.
 Nr. 98. Ovarsættelse. Wer ist wohl, wie du, J. A. Freylinghansen, Schr. s. 403. Den-
 ne salme blev meget sunget i Brorsons hjem, og han gentog ofte selv de sidste
 vers, L. J. Koch, Salmedigterun Brorson, 1. udg. 1851, s. 158, 2. udg. 1932, s. 141. —
 1, 3: *den udkaarne* Es. 42, 1; Mt. 12, 18; Lk. 23, 35.

Lys og liv for mit forlaarne
 Hiertes rad og been,
 Hvor er saadan een?

2. Livet selv var død,
 Hjælpen selv i nød,
 For vor brøde at betale,
 Og GUDs vredes ild at svalde,
 Hand sig selv frembød,
 Livet selv var død.

201

3. Herlighedens GUD
 Blev et sende-bud,
 Der hand i vort klød sig klødde,
 Til at trøste og at redde
 Os af nøden ud,
 Herlighedens GUD.

4. Store seyers helt!
 Du stogst op dit telt
 Her blant os paa jorderige,
 Synd og safan at bekrige,
 Du gikst selv til feldt,
 Store seyers helt!

5. Største Majestæt,
 Konge og prophet,
 Kys vil jeg dit scepter give,
 Og dit ord skal hos mig blive,
 Det skal blive seet,
 Største Majestæt!

6. Lad din herlighed
 Paa mig skinne ned,

1, 4: [forlaarne] forlørne J^{1.2.} 4:7. 2, 3: brøde] vrede J^{1.2.} 4, 2: død] din Ec. 4, 5: gikst] gik J^{1.2.}

1, 4-5: mit hertes rad og been] mit hjerte, så dødt som et skelet. — 2, 1-2: Med livet (Joh. 11, 25; 14, 6) og hjælpen menes Jesus. — 2, 4: Rom. 5, 9; 1. Thess. 1, 10, jfr. Ez. 22, 21; 38, 19. — 3, 1: Herlighedens GUD] Jesus som sand Gud. — 3, 3: Joh. 1, 14. — 4, 2-3: Joh. 1, 14 efter den græske tekst, se til nr. 87, 1, 2; udtrykket er Brorsons. — 4, 5: til feldt] i årig. — 5, 2: se til nr. 92, 1, 1 og 3, 1. — 5, 3: kys] hyldingskys, jfr. Sl. 2, 12. — 5, 5: det skal blive seet] det skal vise sig i livet.

At jeg ret din sødhed kiender,
Og i tængsel daglig brænder
Ved den deel jeg veed
Om din herlighed.

7. Tag mig gandske ind,
At min siel og sind
I din kierlighed maa smelte,
Al min trængsel paa dig velte,
Sielen til dig bind,
Tag mig gandske ind.

8. Taaligste GUDs lam,
Som af verdens bram
Gandske intet vilde vide,
Lod dig taalig slaee og stide,
Gør mig mild og tam,
Taaligste GUDs tam!

9. Styr mit onde sind,
Som af verdens vind
Lader sig saa let omdrive,
Lad det altid hos dig blive,
Jeg er selv saa blind,
Styr mit onde sind.

10. Alt til himlen op 202
Ret mit levnets lob,
At mig jorden ey besværer,
Eller helvede besnærer,
At jeg følger trop
Alt til himlen op.

8, 1, 5: *taaligste*] *taaligste* Ec. 8, 4: *taalig*] *taalig* Ec.

6, 3: *Kiender*] *føler*. — 6, 5: *den deel*] *alt det*. — 7, 1: *tag mig ind*] *indtag mig*, *tæg magten* over mig. — 7, 2-3: Mal. 3, 3. — 7, 4: Sl. 22, 9; 37, 5; 1. Pet. 5, 7. — 8, 1 *fig*: Ps. 53, 7; Joh. 1, 29. — 8, 2: *bram*] *stolte pragt*. — 8, 5: *tam*] *føjelig*. — 9, 2-3: Ef. 4, 14; Jak. 1, 6. — 10, 2: *ret*] *giv retning*; *lob*: *løb*.

11. Hold mig ved din haand,
Føer mig ved din Aand,
Lad ham lære mig at bede
Og paa sandheds veye lede
Udi naadens baand,
Hold mig ved din haand!

12. Vil mig korsets trang
Gjøre veyen lang,
Og de snevre trin formørke,
Kom da selv min fod at styrke,
At jeg gaaer min gang
Giennem korsets trang.

13. Giv mig kæmpe-mod
Til at holde fod,
Og paa ærlig troe og love
Dig til ære gierne vove
Ære, liv og blod,
Giv mig kæmpe-mod.

14. Naar jeg reyse skal
Giennem dødens dal,
Lad dit blod min strid forsøde,
Og bered mig selv at møde
I din himmel-sal,
Naar jeg reyse skal.

8. Om GUDs Kald.

Nr. 99.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

O giver lyd, I folk, i alle verdens riger!
Gud kalder, stille dog, og merker hvad hand siger,

11, 1-6: hold| holt Ec. 14, 2: dødens| Dødens Ec.
Nr. 99. Ec. 127.

11, 3: ham| Helligånden. — 12, 1: trang| trængsel. — 12, 3: de snevre trin| den
snevre vej, jfr. Mt. 7, 14. — 13, 2: holde fod| holde stand. — 14, 1-2: Si. 23, 4.
Nr. 99. Original. — 1, 1: giver lyd| vær stille, lyt til.